

P.

Notities opgetekend uit de mond van een stervende.

Een uitgestrekt woud komt ons tegemoet. We lopen over de paden van dit immens donkere woud. We struikelen over de wortels en zoeken onze weg tussen de takken.

We maken dankbaar gebruik van het spaarzame licht dat tussen de open plekken van de kruinen schijnt. Langzaam raken we ongemerkt van het pad af en moeten we tenslotte erkennen dat we verdwaald zijn.

Wat wel vreemd is dat nu we hier zo stil in dit bos verbaasd om ons heen kijken op zoek naar een herkenningspunt we niet loskomen van het idee dat we ergens in de verte prachtige muziek horen dat ons vervuld met een gevoel van weemoed en melancholie.

We besluiten toch maar verder te gaan richting de klanken die we denken te horen.

Na uren dolen zien we op het pad een stuk hout liggen. En als we goed luisteren horen we dat daar de klanken vandaan komen. Klanken die klinken als zacht gemurmelt dat opborrelt tussen het groene gewriemel van dit bos. We besluiten het behoedzaam te naderen zonder het te storen. Het murmelen lijkt wel een klaaglied of een laatste zang. Aan alles is duidelijk te merken dat het wenst niet gestoord te worden. Dat het blijkbaar goed is zo.

Alleen kunnen wij de drang niet onderdrukken om te willen horen wat hij murmelt...

P. kijkt uit over de hem omringende wereld met half gesloten ogen...

De angst voor het onontkoombare zakt langzaam weg en maakt plaats voor dat wat onvermijdelijk komen gaat.

Het zal niet lang meer duren voordat hij weer één wordt met dat waaruit hij gesneden is daar waar hij oorspronkelijk vandaan komt het hout.

Langzaam valt de duisternis. Als een laatste opmaat mompelend hij halfluid in zichzelf, glijden zijn herinneringen als vanzelf terug naar het moment waar het allemaal begonnen was waar hij zijn lichaam kreeg zijn

benen en waar hij meteen gretig de benen nam omdat er nog zoveel te ontdekken viel.

P.

Toen ik dus uit dat stuk brandhout werd gehakt...

En daar sta je dan. Alsof al het overtollige om je heen is weggeslagen en je ineens kunt zien.

Wie heeft dat eigenlijk allemaal zo gewild? Wie heeft het lef gehad om de mij omringende wereld weg te kappen en mij over te laten, ongewenst, naakt en ongewild?

Ik zat veilig opgesloten in dat blok brandhout. Iemand heeft mij daar uit bevrijd, maar dan wel zonder te vragen. Ik weet niet wie dat gedaan heeft, maar ik weet wel zeker, dat ik daar zeker, ik tenminste, niet om gevraagd heb.

Er is uiteindelijk een heleboel waar ik niet om gevraagd heb, maar dat is voor later, dat laat ik nu even ter zijde liggen, die omweg doen we later, als ik in herhaling dreig te vervallen of dat mijn praten saai wordt en de woorden en zinnen naar zichzelf gaan verwijzen en indirect een uitspraak gaan doen over taal en dan heel erg abstract worden, onduidelijk.

Maar hij moest dat toch geweten hebben? Hij heeft toch, hoop ik, wel eerst nagedacht voordat hij mij bevrijde of uitspaarde, zo je wil, uit dat blok brandhout? Het zal toch niet per ongeluk zijn gegaan?

Vreemd eigenlijk, men vraagt dan vaak aan mensen zoals ik, die dan voor het eerst uit dat hout kruipen: 'Wat ging er door je heen?', waar dacht je aan?' Ja dan moet ik eerlijk bekennen, dat mijn eerste actieve daad in deze wereld een erectie was. Zonder mij af te vragen aan wie die geadresseerd was. Nee die was er gewoon ineens. Blijkbaar had ik zin om te neuken. Het spijt me dat dit weinig verheffend is, geef ik toe, maar het was wel zo. Ik zie nu veel helderder dan vroeger. Zie alles scherp om me heen, maar hoe meer ik zie, hoe minder ik de dingen een naam kan geven, kan plaatsnemen. Vroeger zag ik het allemaal niet zo scherp, dat kwam natuurlijk door dat hout, dat vertekende je beeld op de werkelijkheid aanzienlijk, maar ik was wel een stuk rustiger, ik wist waar ik aan toe was.

Kon natuurlijk ook niet zoveel, zat om het zo maar eens te zeggen, volkomen vast in dat hout. Maar was dat erg? Eigenlijk niet, het was in ieder geval een stuk rustiger dan nu. Het leven was eenvoudig, maar wel

rustig. En ik had natuurlijk veel tijd om na te denken. De gedachten die ik toen had waren natuurlijk op zijn zachtst gezegd eigenaardig. Ik had immers nog niets gezien van de mij omringde wereld, had nog nergens een naam aan gegeven. Dus mijn gedachten waren mijn gedachten. Ik bedoel mijn vocabulaire was uiterst beperkt. Het ging over warm of koud. Als het warm was, had ik warme gedachte enzovoort. Bewoog het hout dan gingen mijn dagdromen over verplaatsing. Ik dacht misschien niet echt, ik voelde gedachten, en meer had ik niet nodig.

Het klinkt misschien als een hel om zolang in zo'n stuk hout opgesloten te zijn geweest, maar om eerlijk te zijn, nu ik zo naakt en vrij hier al een tijdje zo stap -er -de -stap rondhuppel, ik mij voor het eerst een voorstelling kan maken van hoe de hel eruit zou moeten zien. Voorheen kon ik me daar niets bij voorstellen. Misschien ben ik daarom er wel uit gehaald. Ik kende alleen een hemel want ik zat vast met mijn gezicht naar boven, kon dus ook alleen maar een hemel zien, kon verder niet bewegen. Misschien verklaart dat de erectie bij mijn bevrijding?

Goed oké, ik ben bevrijd, maar of dit nu ook zo voelt? Ja sorry, ik moet daar natuurlijk heel eerlijk over zijn. Voel ik mij echt vrij? Dat is toch belangrijk? Ik durf het bijna niet te zeggen... nee ik ga het ook niet zeggen.

Er staat nog zoveel klaar, om op mij af te komen, zo'n beetje het hele leven moet nog op me af komen, laat ik vooral niet teveel credit verspelen zo al aan het begin.

Alles is nu veel helderder, maar de enige richting die ik krijg aangereikt is de honger in mijn buik en onderbuik. Mijn verstand laat het me op dit moment ernstig af weten. Geen verstandig woord komt goed door. Moet ik dat? Wil ik dit? Of zal ik daar maar eens polshoogte nemen?

Ik loop door de woestijn, het water geeft mij richting maar voor de rest?

Alleen de warmte en de kou doen mij herinneren aan vroeger.

Maar wie heeft mij dit toch geflikt? Wij heeft mij verdomme bevrijdt?

Waarom zo snel ertussen uit geknepen? Is dit een spelletje 'zoek - en - ge - zult vinden'? Maar wie moet ik zoeken en wat zal ik vinden?

Verdwaasd.

Ik zou kunnen verdwalen, hier in deze betonnen woestijn, maar eerlijk gezegd, ik ben nergens naar toe aan het gaan, dus verdwalen zit er ook niet echt in. Ik kom vooral tegen en zie mij geconfronteerd met, maar om nu te zeggen dat ik daar enige aandeel in heb. Aan de ene kant is het best

vermoeiend zo doelloos dobberen maar aan de ander kant kun je, je nooit vergissen, je komt altijd wel ergens terecht en dat is ook geruststellend, dat mag ook best wel eens gezegd, we hoeven het niet altijd met elkaar eens te zijn.

Ik zal door schade en schande wel leren, als ik door de woestijn loop, zal mijn huid verbranden en zal ik 's nachts op de blaren moeten slapen.

Als ik weiger te sterven zal dat weinig indruk maken. Want sommige krachten hoeven zich nauwelijks moeite te getroosten om te bewijzen dat ze bestaan. Dat doet wonderlijk genoeg iedereen al uit zichzelf, men hoeft maar geboren te worden en alles in het lijf begint zich meteen te verzetten tegen het onafwendbare Einde, daar hoeft het Einde zelf niets meer aan toe te voegen, die zegt alleen maar: 'Hé even voor de formaliteit, ik besta echt.' En dan is het Einde zoek en hoop je het nooit te vinden, maar het Einde zelf weet verdomd goed waar het is en bepaalt zelf wanneer Het komt. Daar hebben wij niets over te vinden.

Toen ik nog in dat stuk brandhout zat had ik het eeuwige leven. Ik was één grote would-be, alles was nog onbestemd, ik was er wel, maar alles was nog mogelijk, nog niets was bepaald. Maar toen ik er dus uit kwam kreeg ik die erectie en dan begint de ellende, de eerste richting werd gewezen en kon ik meteen een heleboel dingen meteen wegstrepen.

Een monnik zou ik nooit meer worden, ja een gefrustreerde monnik natuurlijk wel, maar dat is iets anders. Nee in dat hout was alles nog onbepaald, zeer beperkt uiteraard, maar daarna, uit het hout te zijn bevrijd was alles *echt* mogelijk en zodra een keuze gemaakt pats, zat je er meteen aan vast en kon je geen kant meer op, dan moest je eerst loslaten en begrijpen dat, dat een proces is wat een hele leven duurt tot onverwacht het Einde je komt opzoeken en dat jij dan moet zeggen: 'Gevonden! Je zou dan euforisch kunnen zijn, dat je het verstoppertje spelen gewonnen hebt, maar wacht ik loop op de zaken vooruit...

Kan niet zeggen dat ik me nu veel gelukkiger voel, heb wel meer bewegingsruimte, maar als je, je verplaatst, als je, je door de ruimte beweegt botst je tegen anderen, kom je dingen tegen en die moeten iets van jou en jij moet ook iets van hen, zeker als de dingen je in de weg staan. Ja, ik ren wel eens over een weg en mijn beweging lijkt eindeloos maar vroeg of laat stopt het, kun je niet verder en moet je werken, om verder te kunnen gaan. In dat hout was er altijd die conserverende huid, je kon er niet uit, maar dat was tenminste helder vroeg je, je ook verder niets

meer af. En het Einde kon daar ook niet komen, die kwam niet door dat hout dus...

Ik zal dan maar opzoek gaan naar diegene die mij dit geflikt heeft, ik moet opzoek naar een man met een beitel en een hamer. Dat moet wel als je, je de moeite getroost om een jaar lang op een stuk hout te gaan hakken, dan moet je daar iets mee hebben, dan moet je steeds in de aanslag staan met die wapens, want stel je komt onderweg een stuk brandhout tegen, dan moet je wel direct aan de slag kunnen, dan moet je niet eerst naar de winkel voor de broodnodige hulpmiddelen, nee, dan moet je meteen kunnen gaan hakken. Dus mijn bevrijder is te herkennen aan een hamer en een beitel dat is enig houvast.

Verder weet ik het eigenlijk niet... Ja, hij moet ook iets geobsedeerds hebben, natuurlijk, anders blijf je niet een jaar lang hakken. Hij moet enige affiniteit hebben met het begrip vrijheid, hij moet er iets voor voelen anderen te willen bevrijden uit de hel waarvan hij denkt dat zij zich in bevinden. Hij moet dat zo zien, dat hij goed is en hij die ander goed moet krijgen, door hem te bevrijden van wat slecht voor hem is. Moet daar ook heel fanatiek in zijn, de hele wereld afstruinen op zoek naar leed dat verzacht kan worden op zoek naar de beknelden, die onder het juk van het brandhout bevrijd moeten worden. Hij moet vooral iets hebben met moeten. Ik weet zeker dat hij die beitel en hamer altijd in de aanslag heeft. Hij bevrijdt en schept nieuwe mogelijkheden. Wat die nieuwe mogelijkheden precies zijn weet hij ook niet, maar dat laat hij dan aan ons over. Hij gaat gewoon weer verder want er moet nog zoveel gehakt en gebeiteld worden. Hij komt het Einde nooit tegen. Hem komt het Einde nooit in zicht, daar is hij veel te mobiel voor, sterker nog, hij is overal, als er maar gebeiteld kan worden, hij heeft het eeuwige leven, daar slikt hij pillen voor. Ik denk dus dat ik waarschijnlijk opzoek ben naar een man met een hamer en een beitel, dat denk ik tenminste.

Ik heb overigens een waslijst aan klachten genoteerd, zou zonde zijn als die hem nooit ter ore kwamen. Iemand moet het hem toch zeggen, we willen niet allemaal uit het hout bevrijd worden.

Ik wel, dat moet ik eerlijk toegeven, ik denk dat ik er uiteindelijk stiekem om gevraagd heb. Maar dat weet ik niet zeker, ik denk het wel anders had ik nooit zo snel een erectie gekregen, daar moet het iets mee te maken hebben, tenminste dat zou ik, denk ik zo graag zien, dat, dat zo is.

Ik ga op pad op zoek naar die man. Die weet vast meer over mijn aanhoudende erecties te vertellen. Het hout heeft dat allemaal maar tegen

gehouden. Maar was de erotiek geboren in of buiten het hout? Dat is de vraag. Werd ik geil door een strikt persoonlijke aangelegenheid of had het iets te maken met wat ik zag toen ik naar buiten floepte? Ik hoop het mij ooit te herinneren, de kleur blauw zou daar wel eens iets mee te maken kunnen hebben.

Laatst overkwam mij het ineens, ik had een zeer heldere gedachte was me al lang niet meer over komen het kwam door een droom. Ik droomde dat ik stroop zweette. Uit al mijn poriën droop dikke plakkerige stroop. Alles wat ik aanraakte bleef plakken en waar ik ook heen liep, ik liet een spoor van plakkerige stroop achter, die mijn hele weg in kaart bracht. Als ik terug wilde hoefde ik maar de stroop terug te volgen en zou ik vanzelf weer bij dat stuk brandhout uitkomen. Of ik wilde of niet, ik liet een spoor achter, als een slak, traag kruipende, zich een weg banend, door zijn slakken leven met een slakken verleden, dat gezien het tempo van een slak, altijd zich duidelijk aftekent in zijn gezichtsveld. De droom eindigde in volledige duisternis en net toen er een inzicht dreigde, werd ik wakker en ontplofte het daglicht in mijn gezicht, mijn droom aan flarden. Ik denk dat het nog wat vroeg was om terug te keren, eerst moet ik die man met die hamer nog vinden daarna zien we wel weer verder.

Ik overdrijf niet als ik zeg dat ik al dagen onderweg ben. Ik begin zo langzamerhand behoorlijk pissig te worden op mijn zogenaamde bevrijder, was dan op zijn minst een dialoog met me aangegaan, was tenminste iets, dit voelt allemaal zo vrijblijvend inwisselbaar en vooral laf. Als je a zegt moet je b zeggen niet een vis vangen, op het droge van zijn haak verlossen en dan heel hard wegrennen omdat de vis spartelt. Dan moet je, je verantwoordelijkheid nemen, als je hem niet opeet gooi hem dan tenminste terug dit is een beetje vlees nog vis, zonde ook, daar heeft niemand wat aan. Al lijkt het wel de bedoeling.

De Kater

Hé psssst! Mannetje waar ga jij naar toe?

P.

Ben opzoek naar een man met een hamer en een beitel.

De Kater

Arme drommel, de zoveelste...

P.

Hoe bedoel je?

De Kater

Al die jonge mensen maar op zoek. Zich de tong uit het lijf jagend, een schim achterna.

P.

Hoezo ben je dan niet opzoek?

De Kater

Ja ooit was ik ook opzoek, maar dat is lang geleden.

P.

Wat is er dan gebeurd dat het nu allemaal niet meer zo nodig is?

De Kater

Dat is een lang verhaal.

Wil je het horen?

P.

Duurt het lang?

De Kater

Of het lang duurt?

Ja daar zijn we wel even mee bezig.

P.

Oh? Ja kijk. Lastig. Dadelijk vind ik hem nooit meer!

De Kater

Maak je niet druk, de wereld is rond dus ooit kom je elkaar wel een keer tegen.

P.

Nou vooruit dan, kom maar op met dat verhaal.

De Kater

Niet hier! Ben je mal!

Daar moeten we eerst een lange reis voor afleggen.

P.

Een wat? Neem me niet kwalijk maar daar was ik al mee bezig.

De Kater

Ja maar dit keer volg je geen schim. Ik zal je naar iets concreters leiden. Iets dat je kan aanraken en voelen.

P.

...

Ik wist natuurlijk toen nog niet dat deze hele onderneming in een roes zou eindigen. Niet dat ik wist wat dat betekende maar het voelt als, dat je heel veel geeft, niet precies wetend aan wie en dat je de volgende ochtend wakker wordt met knallende hoofdpijn. En je, je afvraagt waar dat alles nou goed voor was geweest. Je herinnert je bitter weinig en ziet je vooral geconfronteerd met de brokken die je schijnt te hebben gemaakt. Maar daar moet je eerst heel hard voor graven in je geheugen. En tegen de tijd dat je aan het recht zetten bent wat schijnbaar was omgevallen is de tijd verstreken, ben je weer zo nuchter als ooit tevoren en lijkt er niets te zijn veranderd of gebeurd.

We kwamen aan en gingen zitten. Hij begon te vertellen en ik ving aan te luisteren.

Er moet vast iets in die thee hebben gezeten want hoe meer hij vertelde, hoe meer thee ik ging drinken en langzaam daalde ik af naar een diep zwart gat wat leek op iets dat ik kende van vroeger. Een staat van prettige vergetelheid waar de gedachten stollen en ophouden te bestaan waar het hoofd een hemelkoepel wordt waar je gratis in kunt vliegen en het niet uit maakt waar je land.

Kater

Luister mijn beste jongen ik ben opgehouden te zoeken naar die man met die hamer,

P.

vervolgde de kater.

Kater

En weet je waarom? Omdat hij helemaal niet bestaat! Betstaat niet, daar ben ik naar lang zoeken achter gekomen. Want als 'ie wel zou bestaan dan was ik hem toch allang tegen gekomen?

P.

Ik was geneigd hem door deze onweerlegbare logica gelijk te geven, alleen deed ik dat niet met heel mijn lijf. Iets bleef knagen, alsof ik iets of iemand aan het verraden was, dus dronk ik nog maar wat thee.

Kater

Weet je jongen, de wereld is rond, is een bolletje en dat verklaard alles. Het maakt niet uit waar je heen loopt of heen gaat. Uiteindelijk kom je elkaar altijd wel een keer tegen en met een beetje geluk jezelf op de plek waar je ooit eens was begonnen met lopen. Naar daarvandaan omdat iets in je lijf je deed lopen een soort ondefinieerbare onrust die gestild moest worden en die je deed rennen over dat bolletje.

Ik kan je zeggen ik heb wat afgerend ben niets tegen gekomen dat ik niet zelf had kunnen bedenken. Op de een of andere manier dacht ik steeds als ik iets ogenschijnlijk nieuws tegen kwam, hè dat ken ik ergens van, volgens mij heb ik dat wel eens eerder gezien. Dus je tempo wordt al snel wat trager want eigenlijk heb je best wel veel tijd.

P.

Ik was geneigd hem weer op zijn woord te geloven al kon ik de drang hem te slaan steeds minder onderdrukken.

En zo verstreek de tijd. De kater werd steeds aanhoudender en we begonnen steeds meer thee te drinken. Ik voelde mij ergens op een bepaalde manier heel erg bevrijd maar langs een andere weg begon ik mij steeds benauwder te voelen, alsof ik iets niet in de gaten had alsof er iets was dat mij ontging. Tot het moment kwam waar alle momenten een keer op uit komen de definitieve dialoog: wat hij nu eigenlijk precies van me wilde?

Kater

Niets, mijn jongen! Waarom moet alles altijd een reden hebben en wel nog zo precies?

P.

Ik zei: omdat alles in een menselijk brein nu eenmaal een rede heeft; we kunnen het wel abstract houden en doen alsof er niets aan de hand is en alles ook buiten de mens zou kunnen bestaan maar dat is helaas niet zo. Alles heeft een reden, anders zijn we verloren, kunnen we alleen nog maar zand happen in de woestijn.

Ik zette de druk op de ketel ik legde het mes op tafel. Maar de kater gaf geen krimp.

P.

En als we het nou eens zonder thee zouden bespreken? Blijft de hemel dan ook zo open en glorieus? Of lijkt het dan meer op de ochtenden erna?

Ik bleek een gevoelige snaar te hebben geraakt. De kater schonk zich nog eens wat thee in. Niet dat ik geen zin in thee had maar voor de vorm wilde ik het ook wel eens zonder thee proberen.

Naarmate de kater zichzelf vervaagde en meer en meer opging in de dampen van de thee, bleef mijn perspectief dit keer ongewijzigd, onaangeroerd en verre weg van de dampen van de thee. Het vreemde was vooral dat ik voor het eerst in maanden niet meer kon volgen wat de kater aan het vertellen was. Daarvoor had ik daar geen enkel probleem mee gehad, maar nu, sinds ik de thee liet staan, werd alles anders.

P.

Ik denk dat ik er maar weer eens vandoor gaan.

De Kater

Waarom? Waar ga je heen dan?

P.

Ik ga denk ik gewoon eens verder er moet meer zijn dan thee drinken.

De Kater

Alles wat je kunt bedenken is er al. Er zal niets nieuws te ontdekken zijn. Alles wat is, ligt al besloten in jezelf, je hoeft niet op reis om daar achter te komen. Alles is je al bekend en het meeste is onzin en niet de moeite waard om te ontdekken. Geloof mij nou maar, ik weet waar ik het over heb, ik ben daar geweest.

P.

En de conclusie is de merkwaardige gewoonte om dan de hele dag thee te gaan drinken?

Je bent de man met de hamer niet! Ook al zeg je dat die niet bestaat, je gedraagt je er wel naar.

Het verzet van de kater mocht niet baten. Na een theepot te hebben geïncasseerd vervolgde ik mijn weg naar het onbekende.

Terwijl ik al dagen onderweg was zonder te weten of ik het goede spoor volgde verscheen zij ineens de Blauwe Fee, zomaar ineens in een of andere droom.

Niet dat ik er ook maar iets van begreep. Maar wel dat ze Blauw, Fee en bovenal van het vrouwelijk geslacht was.

Blauwe Fee, ik ben opzoek om je te vinden, tenminste dat is nu wel de bedoeling. Kon toch ook niet weten dat ik jouw zou vinden in plaats van eerst de Beitelaar. Die kan me, tenminste nu, zo op dit moment, hier, nu ik alles zo overzie, steeds minder interesseren.

Ik dacht dat je mijn zusje was. Ook eens uitgespaard uit materie en losgelaten als een vogelvrij in deze bizarre wereld. Ik kwam je onverwacht

tegen dat is ontegenzeggelijk een feit. Maar was jij het die op me afkwam? Of was ik het die jou zag, omdat ik dat zo gewild heb? Ben je er door mij? Of ben jij er voor mij? Ik had als kind altijd al een zusje gewild. Maar moederloos ben ik ook en voor de rest...

Ik kwam je tegen; en jij tegen mij zei dat je dood was, dat kon natuurlijk niet, maar ik begon wel te twijfelen. Natuurlijk zijn er zeer veel verschillende soorten dood: symbolische en ongelukkigerwijs. Maar hoe kon ik weten dat dood ook alles met mij te maken had. Ik heb je uiteindelijk zeer veel pijn gedaan dat kan niet anders. Je stierf voor een tweede maal en die was er niet minder om.

Verder nu ik er zo op terug kijk of eigenlijk middenin zit, is het de schoonheid die het helderst op mijn netvliezen geplakt blijft. Mijn god wat ben je mooi. Door jou snap ik wat eindeloos verlangen is, door jou snap ik de ziekte van de verliefdheid, waar elk verstandig mens een medicijn weigert tegen in te nemen. Ook al kan dat je dood betekenen. Maar wat is doodgaan zonder lief te hebben gehad? Zonder de vrucht geplukt te hebben? Daarom alleen al, ben ik nog steeds onsterfelijk. Het Einde kan nog niet komen want het Begin is nog niet gearriveerd. Is nog niet begonnen, dat is de geheime sleutel naar het eeuwige leven dat grote offers vraagt en eigenlijk onmogelijk is. Wie kan dat nu eigenlijk echt? En weer keer op keer verscheen zij weer.

Blauwe Fee

Jij ziet mij, omdat jij mij wilt zien!

Ze was geheel gekleed in blauw en daar zou wel eens de crux kunnen zitten. Maar ik weet niet zeker of ik dat toen al door had en het vreemde was alhoewel ik haar logischer wijs voor het eerst aanschouwde, leek het mij toch eerder dat ik al een keer eerder had gezien. Waarschijnlijk in een van mijn dagdromen of wat dan ook. Maar of er al eerder een daadwerkelijke ontmoeting had plaats gevonden in het hier en nu van deze echte wereld, zou ik niet met zekerheid kunnen zeggen. Maar wat was ze mooi en wat viel ik ontzettend voor haar. Zij leek niet van hier. En ik twijfelde ook ernstig of ze hier ook daadwerkelijk echt was. Maar wat maakte dat ook eigenlijk uit. Ik viel voor haar als een blok en het was nu zaak hier heel veel werk van te gaan maken.

Blauwe Fee

Maar ik ben dood.

P.

Dat kan niet ik zie je toch staan.

Blauwe Fee

Omdat je mij wilt zien.

P.

Wacht even dit gaat...

Blauwe Fee

Als je mij aanraakt raak je, jezelf aan.

P.

Lijkt me onwaarschijnlijk.

Blauwe Fee

Probeer het dan, probeer mij aan te raken.

En hoe meer ik haar aanraakte hoe meer ik naar haar verlangde.

P.

Dit kan toch niet? Er moet toch iets gebeuren als ik je aanraak? Je kan daar toch niet zo onaangeroerd blijven staan. Je moet toch iets voelen?

Blauwe Fee

Ik ben dood dat zei ik toch al.

P.

Maak me niet gek.

Je bent helemaal niet dood! Ik praat toch tegen je? Ik achtervolg je waar ik kan, ik laat je niet los en het enige dat je steeds herhaalt is dat je dood bent. Maar ik verlang toch naar je!

Blauwe Fee

Kwel jezelf toch niet zo.

P.

Jawel! Ik wil jou beminnen! Wat is daar in hemelsnaam mis mee!

Blauwe Fee

Daar is niets mis mee. Alleen kan ik je op dit moment daarin niet helpen, daar ben ik veel te veel niet aanwezig voor.

P.

Zeg me dan wat ik moet doen? Wat moet ik doen opdat jij mij ook ziet staan?

Blauwe Fee

Mij serieus nemen.

P.

Ik wil jou! Jou! Jij achtervolgt mij in al mijn dromen, in al mijn dolen door dit land.

Blauwe Fee

Als jij mij echt wilt beminnen, echt wilt liefhebben, zul je mij, het beeld dat je van mij hebt gemaakt, moeten loslaten.

P.

Je was toch dood? Ik kan toch onmogelijk iemand voor een tweede maal doden?

Blauwe Fee

Ik ben bang dat ik je helaas tot zover moet drijven.

P.

Nee, nee je bent zo mooi, zo perfect, zo intens echt...
Ik kan het niet.

**Hier rust
De Blauwe Fee
Gestorven van verdriet**

Omdat beelden Niet Kunnen beminnen

Dagen verstreken, ja zelfs jaren. Ik had mijn schepper niet gevonden kon dus ook niet terug keren. Ik moest hem vinden want het Einde mocht mij niet vinden. Ik wil niet dood, ik wil ook niet verder leven, dat dan de dood me onverwacht komt halen. Nee! Ik wil terug in de tijd! Ik wil daar naartoe, naar waar ik was, voor mijn geboorte.

Het leven zal mij geen streken meer leveren. Ik wil een ongelofelijke winterslaap. Ja!

Dat is wat ik echt wil. Terug de moederschoot in van het hout. De boom, het begin van al het leven! En dan een ongelofelijke winterslaap gaan houden. Dan zal ik zelf wel zien wanneer het mij dunkt te ontwaken, op te staan en naar buiten te gaan wanneer ik dat wil. Mag ik dat alsjeblieft zelf bepalen wanneer ik geboren wordt? Wie heeft dat eigenlijk voor mij bepaalt?

Beitelaar

Dat was en ben jezelf

P.

Pardon?

Beitelaar

Jij hebt zelf je kop in de inktpot gedoopt! Je bent het zelf die dit alles heeft beleefd en nagelaten. Jij hebt het inktspoor getrokken toen je op het

einde door diepe duisternis werd omhuld. In de buik van de haai ben je begonnen aan je winterslaap.

En als je ontwaakt heb je ochtendhumeur; maar geef daar andere niet de schuld van.

Moet je maar niet zo lang slapen.

De zee, het water, het monster van de winterslaap...

Stel je gewillig op. Biedt je kont aan, aan het leven en het leven zal je nemen.

Dat je dat dan zelf hebt gedaan.

Wat dacht je daar überhaupt te vinden in die donkere schoot van het monster winterslaap?

Wat dacht je daar te vinden? Wat had je daar verwacht? Wat levert 100 jaar slapen op?

Ik zou duizenden jaren kunnen slapen en nog steeds niet verlost zijn van de angsten die mij omringen in en door dit leven.

P.

Wacht! Je loopt ernstig op de dingen vooruit, mag ik die winterslaap eerst nog eens echt gaan houden?

Beitelaar

Zo je wilt.

Bijna, bijna had ik hem gevonden, de man met de Beitel, hij was begonnen aan een groots werk onderwater. Dat was tenminste wat de vrouw in mijn dromen vertelde.

Ik ging naar zee om hem te vinden. Er zat niets anders op, dan maar het water in te springen om hem te vinden.

Maar ook hij werd verslonden door het monster van de winterslaap en beiden werden omsloten door een diepe duisternis.

Beitelaar

Vreemd eigenlijk, na P. te hebben voltooid is er daarna nooit meer iets zinnigs uit mijn handen gekomen. Niets heeft P. kunnen overtreffen en is al

mijn werk daarna zinloos geworden. Dit mag niet het einde van mijn beitel activiteiten zijn. Dat verbied ik mijzelf domweg.

Ik ga onderwater. Laat het monster mij maar inslikken laat mij maar verteerd worden door duisternis en stilte.

P.

Hé hallo! Beitelaar ben je daar ergens?

Beitelaar

Nee, hoezo, moet dat dan?

P.

Pardon?

Beitelaar

Ik zit midden in mijn winterslaap en dan wensen de meeste mensen niet gestoord te worden. Je weet hoe gevaarlijk het is om een beer te wekken uit zijn winterslaap?

P.

Nu heb ik je gevonden maar kan je niet zien. Ik wil weten hoe mijn schepper eruit ziet. Maar het is hier veel te donker.

Beitelaar

Ga nu maar eerst slapen dan zien we morgen wel weer verder.

P.

Waarom mij uitgesneden en bevrijd?

Beitelaar

Ik weet niet het is een soort drang die niet te stoppen is. Een soort daden drang een scheppingsdrang iets wat niet in te houden is. Ik moet, ik moet scheppen anders snap ik zelf niets meer van mijn bestaan,

P.

Ja, maar daar zit ik dan wel mooi mee opgescheept met die daden drang van jou.

Kun je niet iets meer verantwoordelijkheid nemen voordat je iemand op de wereld beitel.

Beitelaar

Sommige dingen kun je niet tegenhouden. Die gebeuren, het zou heel tegennatuurlijk zijn bepaalde driften te onderdrukken. Word je ziek van. Dus neem je mij maar op de koop toe. Ik hoef toch niet overal verantwoordelijk voor te zijn.

...

Wat heb je eigenlijk met dat meisje gedaan?

P.

Laten vallen, had er geen tijd voor, kon het niet goed combineren met mijn vrije werk.

Beitelaar

Weet dan wel dat je een ongelofelijke ezel bent dat je zoiets moois hebt laten lopen.
't was een knap stukje werk.

P.

Als we te lang hier blijven slapen zullen we niet meer ontwaken uit onze winterslaap.
We zullen elkaar's wekker moeten zijn.

Beitelaar

Maar wie zal wie dan wekken?

P.

Wat valt er verder nog te vermelden over deze verdwaasde reis? Het lijkt nu zo ongeveer alsof we langzamerhand het Einde naderen. Ben niet somber alleen wat verdwaald. Verdwaald in mijn gedachten verdwaald in mijn voelen. Maar om nu te zeggen dat ik er tussen uit moet knijpen? Terug naar daar waar ik vandaan kom? Zal dat dan iets opleveren? Eens was ik er niet, toen was ik er, en dan over een tijdje zal ik er weer niet meer zijn.

Dus de dood ken je eigenlijk al. Is dat even een tegenvaller voor het Einde. Ik heb het Einde door. Het Einde bestaat niet. Of beter gezegd bestond al. Eerst heb je het einde nodig om een Begin te kunnen maken. Daarna volgt weer het Einde. Anders had je nooit kunnen beginnen.

Ja, ik heb de man met de beitel gevonden. Velen denken nu waarschijnlijk dat ik het behoorlijk gehad heb met alles en zo... Ja en nee.

Het leven is een soort onderbreking. Je kunt er achterlangs, via de achterdeur, uit. Dat is de geijkte manier. Soms knijp je er tijdens tussen uit. En soms lukt het je om de weg terug af te leggen, en door de voordeur terug te gaan. Daarvoor moet je wel eerst weer in een kinderstadium terecht komen. Maar het is wel mogelijk, het behoort in ieder geval tot de mogelijkheden. Ik weet het nu zo op dit moment nog even niet zo goed. Hoe ik deze onderbreking zal verlaten. Laat staan hoe ik deze onderbreking nog verder zal onder gaan.

Ik zeg maar amen, dat klinkt mooi en is formeel, alsof je een punt zet achter iets, alsof je, je leven signeert. Je, je handtekening in het zand van het strand krast, alsof je zo de zee mede mogelijk hebt gemaakt.

Vreemd eigenlijk dat ouders hun kinderen niet signeren; hun handtekening in de huid krassen van de pas geboren baby: 'Zo dat is mijn staaltje arbeid, dat hebben wij gemaakt', getekend die en die. Dan weet het kind tenminste hoe, en wie, verantwoordelijk was voor de onderbreking. En wie het, het leven in heeft geschopt. Niet dat ze dan over hun drijfveren meer kunnen vertellen maar het is in ieder geval een beginnetje...

Amsterdam, Maastricht, Maart 2003.

Emanuel Muris ©